

РЕШЕНИЕ

№ 4876

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110161832 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане обективно съединени искове с правно основание чл.439, във вр.чл.124, ал.1 ГПК и чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

Производство по делото е образувано по искова молба от Д. А. И. против *****, с която са предявени обективно съединени искове, както следва: 1/отрицателен установителен иск за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от общо 1334,82 лева, представляваща парично задължение по договор за целево финансиране № 4241610058/16.06.2006 г., за която е издаден изпълнителен лист от 25.06.2015 г. по ч.гр.д.№ 46505/2009 г. по описа на СРС и е образувано изпълнително дело № 20238500400332 по описа на ЧСИ *****, с рег.№ 850 на КЧСИ, с район на действие СГС, поради настъпила давност и 2/ осъдителен иск за сумата от 1334,82 лева, като получена без основание – поради настъпила давност, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.11.2023 г. до окончателното изплащане.

В исковата молба ищцата твърди, че на 25.06.2015 г. по ч.гр.д.№ 46505/2009 г. по описа на СРС бил издаден изпълнителен лист, по силата на който е осъдена да заплати на ***** сумата от 333,39 лева – главница по договор за целево финансиране № 4241610058/16.06.2006 г. за покупка на стока, ведно със законната лихва от 12.10.2009 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 125,00 лева – разноски по делото. Поддържа, че на 24.11.2016 г. въз основа на гореописания изпълнителен лист било образувано изп.д.№ 3781/2016 г. по описа на ЧСИ *****, по което последното валидно изпълнително действие – заповед

върху банковата сметка на ищцата, е извършено на 17.08.2017 г. Твърди, че в продължение на пет години вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия. Твърди още, че на 29.03.2023 г. въз основа на същия изпълнителен лист по молба на настоящия ответник било образувано ново изпълнително дело № 20238500400332 по описа на ЧСИ *****. Тъй като задължението било погасено по давност, ищцата твърди, че не заплатила сумите, за които получила покана за доброволно изпълнение, но след наложен заповест, от банковата ѝ сметка била изтеглена сумата от 1334,09 лева. Според ищцата ответното дружество се е обогатило неоснователно с процесната сума, тъй като задължението е било погасено по давност към датата на принудителното му събиране. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищцата обуславя правния си интерес от предявените искове. Претендира и сторените в хода на производството разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор, в който признава „предявения иск“, без да уточнява който от двата. Поддържа се, че дружеството няма претенции по отношение на ищцата. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ищцата адвокатско възнаграждение.

Преди първото по делото съдебно заседание ищцата е подала уточнителна молба с вх.№ 75146/06.03.2024 г., в която сочи, че общата сума е формирана от сумите, както следва: от сумата от 333,29 лева, представляваща главница по договор за целево финансиране № 4241610058/16.06.2006 г., от сумата от 461,80 лева, представляваща законна лихва за периода от 12.10.2009 г. до 03.06.2023 г., от сумата от 125,00 лева, представляваща неолихвяема сума за разноски в заповедното производство, от сумата от 152,00 лева, представляваща неолихвяема сума за юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното дело, от сумата от 138,00 лева, представляваща неолихвяема сума по ТТРЗЧСИ и от сумата от 126,73 лева, представляваща дължими суми по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

По делото е приложен заверен препис от изпълнително дело № 20168500403781 по описа на ЧСИ ***** , с район на действие СГС, от което се установява, че същото е било образувано на 24.11.2016 г. по молба от ответното дружество, въз основа на изпълнителен лист от 25.06.2015 г., издаден по ч.гр.д.№ 46505/2009 г. по описа на Софийски районен съд.

Видно от приложения по изпълнителното дело изпълнителен лист е, че Д. А. И. – настоящ ищец е осъдена да заплати на „ТИ БИ АЙ КРЕДИТ“ ЕАД сумата от 333,39 лева, представляваща главница по договор за целево финансиране № 4241610058/16.06.2006 г. за покупка на стоки, ведно със законната лихва от 12.10.2009 г. до окончателното изплащане., както и сумата от 125,00 лева – разноски по делото.

Видно от обективизираното върху молбата за образуване на изпълнително производство разпореждане от 24.11.2016 г. е, че ЧСИ е разпоредил проучване на имущественото състояние на длъжника и налагане на заповест.

От приложената по изпълнителното дело покана за доброволно изпълнение от 30.11.2016 г. се установява, че ЧСИ е наложил заповест върху банкови сметки на длъжника, като е насрочил и опис на движими вещи на 20.12.2016 г.

От призовка за принудително изпълнение от 01.06.2017 г. се установява, че ЧСИ е насрочил дата за опис на движимо имущество на длъжника на 26.06.2017 г., който няма данни да се е състоял.

От приложената по изпълнителното дело покана за доброволно изпълнение от 16.08.2017 г. се установява, че ЧСИ е наложил заповест върху банкови сметки и трудовото възнаграждение на длъжника, като е насрочил и опис на движими вещи на 14.09.2017 г.

С молба от 14.08.2017 г. вискателят е поискал присъединяване на вземания за разноси по изпълнителен лист, издаден на 15.11.2016 г. по ч. гр.д.№ 34546/2016 г. по описа на СРС.

Видно от заповестни съобщения от 16.08.2017 г. е, че въз основа на изпълнителен лист, издаден на 15.11.2016 г. по ч. гр.д.№ 34546/2016 г. по описа на СРС, са наложени заповести върху банкови сметки на длъжника-настоящ ответник.

Видно от призовка за принудително изпълнение от 31.07.2018 г. е, че за събиране на вземането по изпълнителен лист от 25.06.2015 г., ЧСИ е насрочил опис на движимо имущество на длъжника за 04.09.2018г., който няма данни да се е състоял.

С молба до ЧСИ от 01.11.2019 г. вискателят е поискал извършване на справки относно разкрити банкови сметки с титуляр длъжника, както и налагане на заповест върху същите.

С постановление от 15.03.2023 г. ЧСИ е прекратил изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

По делото е приложен заверен препис от изпълнително дело № 20238500400332 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС, от което се установява, че същото е образувано на 29.03.2023 г. по молба от ответното дружество, въз основа на изпълнителен лист от 25.06.2015 г., издаден по ч.гр.д.№ 46505/2009 г. по описа на Софийски районен съд.

Видно от обективизираното върху молбата за образуване е, че с разпореждането за образуване, ЧСИ е наложил заповест, като от покана за доброволно изпълнение от 18.04.2023 г. се установява, че на 19.06.2023 г. е насрочен и опис на движими вещи на длъжника.

Със заповестно съобщение от 18.04.2023 г. е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С постановление от 15.03.2023 г. ЧСИ е прекратил изпълнителното

производство на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

По делото е приложено извлечение от банковата сметка на ищцата за периода от 01.05.2023 г. до 30.05.2023 г.

Други относими и допустими доказателства не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи:**

По иска с правно основание чл.439 ГПК:

Съгласно разпоредбата на чл.439 ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. По изложените съображения предявените иски са допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжниците за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Предявените иски са основани на твърдения, че ищцата не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

Следва да се има предвид, че предявените отрицателни установителни иски /уточнени с молба с вх.№ 75146/06.03.2024 г./ сумата от 152,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното дело, сумата от 138,00 лева, представляваща такса по ТТРЗЧСИ и сумата от 126,73 лева, представляваща дължими суми по т. 26 от ТТРЗЧСИ, са недопустими. Това е така, тъй като тези суми имат характер на съдебно-изпълнителни разноси и не попадат в предмета на отрицателно установителния иск по чл.439 ГПК, обхваща вземането, за което могат да се установява настъпването на правопогасяващи валидно признатото право на принудително изпълнение факти. Дължимостта на разноските се определя от съдебния изпълнител в рамките на висящото изпълнително производство, в зависимост от неговия изход, при съобразяване на разпоредбата на чл.79 ГПК, а не в настоящото производство. С оглед предходното производство следва да бъде частично прекратено – по отношение на горепосочените суми.

Вземането на ответника по основание и размер е установено с издадена заповед за изпълнение по [чл.410 от ГПК](#). Неподаването на възражение по [чл.414, ал.1 ГПК](#), оттеглянето му или влизането в сила на съдебното решение по иска за установяване на вземането по [чл.422 ГПК](#) имат за последица създаване на стабилитет на заповедта за

изпълнение и същата се ползва с изпълнителна сила. Въз основа на влязлата в сила заповед се издава изпълнителен лист, като заповедта има ефект, близък на силата на пресъдено нещо, тъй като единственият способ за оспорване на вземането е подаването на иск по чл.424 ГПК поради новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства. С оглед предходното, в случая намира приложение разпоредбата на чл.117, ал.2 ЗЗД и вземането се погасява с изтичане на 5-годишна давност.

С приетото в хода на производството ТР № 3/2020 от 28.03.2023 г. на ОСГТК на ВКС е преодоляно противоречието в практиката на ВКС, като е прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземанията по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/2013 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС. В мотивите към ТР № 3/2020 от 28.03.2023 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че в тези случаи давността е започнала да тече отново от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г.

По въпроса за действията, с който давността се приема за прекъсната следва да се посочи, че съгласно мотивите към т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г., „съгласно чл.116, б.,в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Давността се прекъсва с предприемане на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.“ В заключение, според възприетото от ВКС тълкуване, в изпълнителният процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Видно от приложеното в заверен препис изпълнително дело № 20168500403781 по описа на ЧСИ *****, с район на действия СГС е, че същото е образувано на 24.11.2016 г. Първото предприето срещу длъжника действие в изпълнителното производство, водещо до прекъсване на давността, е от 24.11.2016 г. Последното валидно изпълнително действие е било на 16.08.2017 г. – видно от покана

за доброволно изпълнение до длъжника от същата дата, в която е посочено, че ЧСИ е наложил запор върху банкови сметки и трудовото възнаграждение на длъжника.

Давността отново е прекъсната с молба до ЧСИ от 01.11.2019 г. /л.48 от делото/ взискателят е поискал извършване на справки относно разкрити банкови сметки с титуляр длъжника, както и налагане на запор върху същите.

С оглед предходното, следва да се отбележи, че перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици. Перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. Когато и да е поискано и предприето съответното изпълнително действие, съдебният изпълнител е длъжен да го осъществи – в рамките на изпълнително дело или в образувано отделно производство, като е без значение дали изпълнителното дело е перемирано, или не. Съдебната практика приема, че прекъсването на погасителната давност в хипотезата на чл.116, б.”в” ЗЗД не зависи от по-късно настъпила перемпция, респ. предприетите и по перемирано дело изпълнителни действия на общо основание имат прекъсващ давността ефект */в този смисъл са Решение № 126/28.06.2022 г. по гр. дело № 3409/2021 г. на III г.о. на ВКС, Решение № 37/24.02.2021 г. по гр. дело № 1747/2020 г. на IV г.о. на ВКС, решение №10/16.02.2016г. по г.д.№3231/2014г. на ВКС, III г.о.; решение №3/04.02.2022г. по г.д. №1722/2021г. на ВКС, IV г.о. и в решение №127/12.07.2022г. по г.д.№2884/2021г. на ВКС, III г.о./*. Налага се извод, че предприетите от съдебния изпълнител изпълнителни действия */справка за наличие на банкови сметки от 04.11.2019 г. – л.49 от изпълнителното дело/* въз основа на депозираната от взискателя молба след настъпилата перемпция, водят да прекъсване на давността.

Съгласно разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение за периода на обявеното извънредно положение в страната спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти, какъвто е и настоящия случай. С §13 от ПЗР към ЗИД на Закона за здравето, е предвидено, че спрелите да текат срокове по

време на извънредното положение продължават да текат след изтичането на седем дни от обнародването на тази норма в Държавен вестник. С оглед предходното, за времето от 13.03.2020 г. /началото на обявеното извънредно положение в страната/ до 20.05.2020 г. /изтичане на срока от обнародване в ДВ/, т.е. период от общо 69 дни, давност за вземането по процесния изпълнителен лист не е текла.

В рамките на новата петгодишна давност и преди тя да е изтекла, на 29.03.2023 г. въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано и изп.д.№ 20238500400332 по описа на ЧСИ *****, с район на действие СГС. С образуване на същото е разпоредено налагане на заповедно производство на заповедно производство. Предявяването на отрицателен установителен иск от длъжника по вземането няма за последица предвиденото в чл. 116, б. „б.“ 33Д и чл. 115 б. „ж“ 33Д действие – т. е. не прекъсва течението на давността (в този смисъл - решение № 235 от 21.09.2012 г. по гр. д. № 1762/2011 г., на ВКС, ГК, III ГО; решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО и др.).

Давността не е прекъсната с подаване на настоящата искова молба на 10.11.2023 г., тъй като съгласно установената от ВКС съдебна практика по приложението на чл. 116, б. „б.“ 33Д, погасителната давност се счита прекъсната с предявяването на иск от носителя на спорното вземане - кредитора, чрез осъдителен иск или респ. чрез предявяване на притезанието в заповедно производство. Предявяването на отрицателен установителен иск от длъжника по вземането няма за последица предвиденото в чл. 116, б. „б.“ 33Д и чл. 115 б. „ж“ 33Д действие – т. е. не прекъсва течението на давността (в този смисъл - решение № 235 от 21.09.2012 г. по гр. д. № 1762/2011 г., на ВКС, ГК, III ГО; решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО и др.).

Съдът не споделя изложените в хода на устните състезания от процесуалния представител на ищцата доводи, че основателността на иска се подкрепя и от признанието на ответника. Както е посочено и в доклада по делото, в срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор, в който признава „предявения иск“, без да уточнява който от двата, като се поддържа се, че дружеството няма претенции по отношение на ищцата. При данните по делото, че ищцата е платила суми в хода на изпълнителното производство, логично е и становището на дружеството, че няма претенции срещу нея. В случая от изявлението на ответника не може да се обоснове извод за признание, още по-малко такова, което противоречи на закона.

Предвид гореизложеното предявените отрицателни установителни искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По иска с правно основание чл.55, ал.1, предл.1-во 33Д:

С оглед изводите за неоснователност на предявения отрицателен установителен иск, не може да се приеме, че удържаните въз основа на наложените заповеди от страна на ЧСИ суми или пратените такива доброволно от длъжника – настоящ ищец, са били без правно основание. Отделно от предходното, по делото не са представени доказателства, че процесната сума от 1334,82 лева е преведена на взыскателя.

При горните съображения, предявения иск следва да бъде отхвърлен като

неоснователен и недоказан.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК право на разноси има ответното дружество, но доколкото последното не претендира разноси, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. А. И., ЕГН ***** срещу ***** , ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: ***** , искове с правно основание чл.439, ал.1, вр.чл.124, ал.1 ГПК - за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответника сумата от 333,29 лева, представляваща главница по договор за целево финансиране № 4241610058/16.06.2006 г., сумата от 461,80 лева, представляваща законна лихва за периода от 12.10.2009 г. до 03.06.2023 г. и сумата от 125,00 лева, представляваща разноси в заповедното производство, за които е издаден изпълнителен лист от 25.06.2015 г. по ч.гр.д.№ 46505/2009 г. по описа на СРС и е образувано изпълнително дело № 20238500400332 по описа на ЧСИ ***** , с рег.№ 850 на КЧСИ, с район на действие СГС.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от Д. А. И., ЕГН ***** срещу ***** , ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: ***** , искове за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответника сумата от 152,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното дело, сумата от 138,00 лева, представляваща такса по ТТРЗЧСИ и сумата от 126,73 лева, представляваща дължими суми по т. 26 от ТТРЗЧСИ, като недопустими и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д.№ 61832/2023 г. по описа на СРС, 43-ти състав в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. А. И., ЕГН ***** срещу ***** , ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление: ***** , иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД – за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 1334,82 лева, като получена от ответника без основание – поради настъпила давност, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 10.11.2023 г. до окончателното изплащане.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

В частта, в която производството по делото е частично прекратено, решението има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба през Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____